

FIGYELO

Lackfi János

Erősen meglepődnék

Mostanában a madarak
valahogy megtalálnak, az észszerűségen
felüli mértékben és gyakorisággal.

Míg állt a negyvenéves, öreg szilvafánk,
nap nap után hat-nyolc tarka mátyásmadár
ricsajozott rajta, ki tudja, mi után kutatva,
a kis körtén meg rezzenetlen tekintettel ült
egyikük, és túrte, hogy lassan közelébe
óvakodjam, és hosszan csodáljam.

Mikor kávézni ültem ki a kertbe reggel,
vagy tíz-tizenkét örvösgalamb korzózott
a fűben, mely pedig különösebb csemegét
nekik nem tartogathatott.

Egy kékcinke jár rá ablakunkra,
cseppet sem zavarja, hogy ott teszünk-veszünk
tőle pár méterre, az üveg túloldalán,
sőt, mintha eltökélt szándékkal jönne,
talán kunyizni valamit, pedig még
el se kezdtük a téli etetés szezont,
tiszteletét apró pöttyök formájában
hagyja ott maga után.

Múltkor egy rádióstúdióban váraкоztam
adásra, magamra maradtam,
mert a technikát kellett megbeszélni
a többieknek egymás között,
így szemmel követhettem a két bérház
közötti zöldben akrobatikázó szarkát,
mely mintha nekem produkálta volna magát.

A szomszéd barackfáján
egy vékony ágon tornázó, rikító sipkás harkály
is mintha az én tetszésekre pályázott volna,
én nem tudom, mit akarnak
ilyen kitüntetett figyelemmel tőlem
a madarak, csak jönnek-jönnek, színesen,
suhogva, legyőzve a gravitációt,
s ha nem látom is, hallom őket,
ahogy a felhős égen gágogva csapatban
húznak dél felé, értem én, hogy a költők
szinte kényszeresen csak az őszre gondolnak,
még nem akarnék repülni feltétlenül,
de mivel vállamat, hátamat erősen kikezdte
az idő, olykor suta gyógytornamozdulatokkal
közöm karjaimat, lebbentem szárnyaimat,
tollászkodó, ormótlan madárnak,
akár albatrosznak is vélhet
a felületes szemlélő,
de erősen meglepne, ha egy napon
tényleg elemelkednék a földtől.

Palócföld, 2025/1–2.